

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. dubna 2022 odvolání obžalované **P.L.**, nar. XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 12. 1. 2022, č. j. 17 T 72/2021 - 250, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou přečinem neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odstavec 1 trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně měla dopustit (ve stručnosti) tím, že nejméně od 23. 8. 2019, kdy byl řádně proveden zápis vlastnického práva poškozené K.P. do katastru nemovitostí, zejména však po 15. 9. 2019, dokdy jí byla poskytnuta lhůta k vyklizení, do 17. 2. 2021, kdy jí bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, užívala přes opakované výzvy k vyklizení bez právního důvodu dům a nebytový prostor poškozené na adrese XXXXX ve XXXXX, z něhož se odmítá vystěhovat a umožnit tak jeho řádné užívání poškozené, přestože je jí známo, že na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č.j. KSBR 40 INS 25064/2016-A-11, bylo zahájeno insolvenční řízení ve věci jejího úpadku a na její majetek byl prohlášen konkurs, v rámci kterého došlo se souhlasem zajištěného věřitele právě k prodeji uvedené nemovitosti poškozené.
2. Za tento přečin byl obžalované podle § 208 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu pak byla poškozená K.P. se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku, podala obžalovaná prostřednictvím svého obhájce včasné odvolání, které směřuje do výroku o vině a do výroku o trestu. Obžalovaná v něm předně zrekapitulovala svůj postup, postup poškozené a postup civilních soudů ve věci týkající se prodeje předmětné nemovitosti, kdy tento prodej napadá civilními žalobami. V souvislosti s tím vyjádřila pochybnost ohledně postupu insolvenčního správce. Následně namítla nedostatek subjektivní stránky skutkové podstaty žalovaného přečinu, který spatřuje v tom, že soud prvního stupně toto v bodě 16.

odůvodnění napadeného rozhodnutí sám zpochybnil, když uvedl, že nelze vyloučit možnost, že může být ve své obraně úspěšná a že nabude nemovitost opět do svého vlastnictví. Poukázala na to, že to, že se domáhá ochrany u civilních soudů s odůvodněním, že poškozená nenabyla vlastnické právo k předmětným nemovitostem a že jí tedy nevzniká nárok je převzít a užívat, ještě neznamená její trestně právní jednání. Namítla, že jelikož v civilním řízení dosud nebylo rozhodnuto o otázce vlastnictví předmětných nemovitostí a ani nebylo rozhodnuto o její povinnosti je vyklidit, jeví se rozhodnutí soudu I. stupně o její vině předčasné. Základní pochybení nalézacího soudu pak shledala v tom, že nerespektoval ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku a nesprávně dovodil, že jsou v jejím případě splněny podmínky pro řešení věci dle norem trestního práva. Závěrem navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a obžaloby ji zprostil, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaného odvolání dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Odvolání obžalované však důvodným neshledal.
5. Pokud jde o řízení předcházející vydání napadeného rozsudku, bylo v něm postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, když soud I. stupně respektoval práva obžalované na obhajobu a odvolací soud neshledal procesní pochybení, která by ve svých důsledcích vedla k rozhodnutí podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku tak netrpí vadami či nedostatky, které by měly vliv na správnost napadeného rozsudku.
6. Soud I. stupně shromáždil všechny potřebné důkazy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby mohl ve věci spolehlivě a objektivně rozhodnout. Tyto důkazy následně hodnotil postupem, který mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž učinil skutková zjištění, která i dle odvolacího soudu nejsou v rozporu s obsahem provedených důkazů, natož v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými a právními závěry. Odůvodnění napadeného rozsudku je také v intencích ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, neboť soud I. stupně dostatečně a přesvědčivě vyložil, které skutečnosti má za prokazané a z jakých důkazů přitom vyšel. Odvolací soud se s jeho argumentací, a to ve skutkové a právní rovině plně ztotožňuje, a proto na jeho závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, které považuje za správné a úplné, ve stručnosti odkazuje.
7. Z hodnotící části odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud I. stupně svůj závěr o vině obžalované založil na uceleném řetězci důkazů, které v souhrnu obžalovanou usvědčují. Jedná se především o listinné důkazy provedené v hlavním líčení, a sice konkrétní rozhodnutí civilních soudů specifikovaná v bodech 3. až 6. odůvodnění napadeného rozsudku, dále pak výzvy insolvenčního správce (resp. společnosti GAUTE a.s. jako realizátora internetové aukce) k součinnosti při prodeji nemovitostí, rovněž pak výzvy poškozené na vyklizení a předání nemovitostí, či zpřístupnění nemovitostí. Vzhledem k tomu, že řízení ve věci vyklizení předmětných nemovitostí vyvolané poškozenou bylo z důvodu napadení jejího vlastnického práva ze strany obžalované přerušeno a řízení o určení vlastnického práva nebylo dosud skončeno, nalézací soud byl nucen ve smyslu §9 odst. 1 a 2 tr. řádu posoudit existenci vlastnického práva poškozené k předmětným nemovitostem samostatně, jako otázku předběžnou. Dle názoru odvolacího soudu, vyřešil tuto otázku naprosto správně, pokud dospěl k závěru, že poškozené vlastnické právo k nemovitostem náleží a kupní smlouvu, ani záznam v katastru nemovitostí nelze považovat za neplatné. Jelikož tento svůj závěr v bodě 10. odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc též pregnantně zdůvodnil, přičemž se rovněž vypořádal s námitkami obžalované ohledně postupu insolvenčního správce při zpeněžení nemovitostí, týkajícími se zejména výše kupní ceny a způsobu prodeje (které ostatně zopakovala i ve svém odvolání) nezbytvá, než na předmětnou pasáž odůvodnění pro stručnost v plném rozsahu odkázat. Nalézací soud se dále zabýval též otázkou subsidiarity trestní represe (v bodech 13. - 15. odůvodnění), kterou obžalovaná rovněž napadla ve svém odvolání, a i tuto vyřešil naprosto správně a jednoznačně, když i dle názoru odvolacího soudu

jednání obžalované, která všemožnými způsoby bránila nejprve zpeněžení nemovitostí, pak jejich vyklizení a předání poškozené a nakonec i pouhé kontrole jejich stavu (a činí tak neustále) nemůže požívat právní ochrany, přičemž postoj obžalované (vystudované doktorky práv) nejen k věci ale i k soudním rozhodnutím, a potažmo i k soudu jako k instituci, je ze spisu naprosto evidentní. Společenská škodlivost tak v jejím případě dosáhla takové intenzity, že aplikace norem trestního práva je prakticky nezbytná.

8. Dle názoru odvolacího soudu se nalézací soud zabýval všemi provedenými důkazy dostatečně a přesvědčivě a náležitě se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal. Pokud tedy na základě tohoto řádného zhodnocení dopěl k závěru, že obžalovaná obývala (a i nadále obývá) nemovitosti, které řádně nabyla do vlastnictví poškozená, neoprávněně, kdy na tom nemůže nic změnit ani její snaha oddálit svou povinnost opustit předmětné nemovitosti a předat je poškozené s využitím všech možných způsobů a civilních žalob, nelze mu ničeho vytknout. Jelikož se jedná o ucelený a ničím nepřerušovaný řetězec důkazů, neposkytující jiný logický závěr než závěr o vině obžalované, nemá odvolací soud k napadenému rozhodnutí co doplnit, neboť jeho odůvodnění je naprosto precizní a vyčerpávající ve všech ohledech. Odvolací soud se s jeho závěry naprosto bezvýhradně ztotožňuje a pro stručnost na něj v celém rozsahu odkazuje.
9. Je tedy na místě konstatovat, že námitky uváděné obžalovanou v podaném odvolání ve vztahu k výroku o vině, jsou prakticky pouze opakováním argumentů, které již zazněly před prvostupňovým soudem. Odvolací důvody pak směřují do hodnocení důkazů a za dané situace je nutno poukázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, pokud toto hodnocení není v rozporu s provedeným dokazováním a zásadami logiky a pokud ho není nutno považovat za zjevně svévolné, k čemuž v dané věci nedošlo. Hodnocení provedených důkazů je tak výsostným právem soudu I. stupně, do něhož může odvolací soud zasahovat pouze v případě zřejmé nelogičnosti tohoto hodnocení, v případě nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými závěry soudu I. stupně a takový případ zde zjevně nenastal. Prvostupňový soud dostatečně posoudil všechny provedené důkazy včetně postojů obžalované, který je ze spisu a jejich písemných podání zřejmý, přestože se k věci v přípravném řízení nevyprávěla a řízení před soudem se osobně neúčastnila. Ať má obžalovaná jakékoli námitky vůči postupu insolvenčního správce, či insolvenčního soudu, jejich postup a závěry je povinna respektovat do doby, než je případně zvrátí, o což se usilovně, ovšem dosud neúspěšně, snaží již více než dva roky s využitím civilních žalob způsobem „pokus - omyl“. V tomto ohledu je pak naprosto irelevantní, že nalézací soud ve svém odůvodnění zmínil jakousi eventuální možnost jejího úspěchu v civilním řízení, kterou sice lze do doby, než civilní soud pravomocně rozhodne incidenční spory vyvolané obžalovanou připustit, resp. nelze ji prozatím s jistotou vyloučit, neboť jak dále nalézací soud správně uvedl, v současné době (jakož i v době spáchání žalovaného skutku) obžalovaná obývá dům a pozemky, které patří poškozené, jenž je řádně vydražila v internetové aukci a nabyla na základě kupní smlouvy, neoprávněně. Obžalovaná tak měla právní stav respektovat a nemovitost k výzvě poškozené předat. Pokud tak neučinila, jednala protiprávně.
10. Odvolací soud se proto také ztotožnil s právní kvalifikací jednání obžalované, která užívala předmětné nemovitosti poškozené K.P. neoprávněně po dobu více než 1,5 roku a dokonce tak činí i nadále, ač proti ní již přes rok probíhá trestní stíhání. Soud I. stupně tedy správně kvalifikoval jednání obžalované jako přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odstavec 1 trestního zákoníku, přičemž v bodě 16. odůvodnění napadeného rozsudku tento svůj závěr naprosto logicky a správně rozvedl. Vzhledem k tomu, že odvolací soud se i v tomto ohledu s názorem nalézacího soudu naprosto ztotožňuje, pro stručnost na zmíněnou pasáž odůvodnění nalézacího soudu v celém rozsahu odkazuje. Pouze pro úplnost považuje odvolací soud za potřebné doplnit, že pokud obžalovaná namítá nenaplnění znaků skutkové podstaty předmětného přečinu, když pouze využila zákonem daných oprávnění bránit se cestou civilního práva, nelze s ní souhlasit. Trestnost jejího jednání totiž nespočívala v tom, že podává

civilní žaloby, kterými napadá právní stav věci (resp. vlastnictví nemovitostí), ale že nerespektuje právo poškozené, když užívá její nemovitosti bez právního důvodu, tedy neoprávněně, ač si přinejmenším s ohledem na své vzdělání musí být této skutečnosti vědoma, přesto, že s tím nemusí nesouhlasit. Pokud se tedy i nadále bude chovat způsobem jakým tak činí dosud a i nadále bude v předmětné nemovitosti, resp. nemovitostech neoprávněně setrvávat i po právní moci napadeného rozsudku, vystavuje se nebezpečí dalšího trestního stíhání pro prakticky totožnou trestnou činnost, a navíc též přeměně uloženého podmíněného trestu na trest nepodmíněný.

11. Ohledně uloženého trestu je možno konstatovat, že si soud I. stupně opatřil všechny podklady nutné pro rozhodnutí z hledisek stanovených v ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku. Odvolací soud uložený trest zkoumá ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu z pohledu toho, zda se při odvolání pouze ve prospěch obžalované nejedná o trest nepřiměřeně přísný. Soud I. stupně ve svém rozhodnutí správně zhodnotil jak předchozí trestní bezúhonnost obžalované, tak i dobu po kterou její protiprávní jednání trvá. Jestliže vzhledem k okolnostem předmětné trestné činnosti a při absenci jakékoli sebereflexe ze strany obžalované dospěl k závěru, že je obžalované (ohrožené trestní sazbou až na 2 roky) namístež uložit trest odnětí svobody v třetině zákonné trestní sazby se zkušební dobou v trvání 2 let, nelze takto uložený trest v žádném případě považovat za trest nepřiměřený, resp. nepřiměřeně přísný. Odvolací soud tak neměl zákonný důvod výrok o trestu jakkoli změnit.
12. Přestože výrok, kterým byla poškozená K.P. podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, nebyl odvoláním napaden, odvolací soud (pouze pro úplnost) konstatuje, že i tento považuje za zákonný, neboť jinému rozhodnutí brání zejména probíhající konkurz na majetek obžalované, v důsledku čehož pozbyla oprávnění s ním nakládat.
13. Z výše uvedených důvodů se tedy nemohlo odvolání obžalované setkat s úspěchem a muselo být podle § 256 tr. řádu zamítnuto jako nedůvodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1, § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 21. dubna 2022

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Ing. Mária Petrovková